

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **PRESTO SK, s.r.o.**, so sídlom Zemné č. 271, zastúpený JUDr. T. Nagyom, advokátom v Nových Zámkoch, Kukučínova č. 8 proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná ulica 63, Banská Bystrica (pôvodne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/17742-120674/2010/992117-r zo dňa 25. novembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/12/2011-50 zo dňa 28. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/12/2011-50 zo dňa 28. júna 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/17742-120674/2010/992117-r zo dňa 25. novembra 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky (dodatočný platobný výmer) zo dňa 19.8.2010 č. 631/230/52181/2010/Sá vydané podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1, zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2008 v sume 52.385,14 € za porušenie ust. § 43 ods. 1, zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že rovnako ako žalovaný musel konštatovať, že žalobca nepreukázal dodanie a prepravu ním deklarovaného tovaru do Rumunskej republiky, nakoľko nepredložil písomné vyhlásenie odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu. Žalobcom predložené potvrdenie vzhľadom na jeho obsah nie je postačujúce a nenahrádza zákonom vyžadované písomné vyhlásenie odberateľa o preprave tovaru do iného členského štátu. Z uvedených dôvodov potom žalobcovi nevzniklo právo na ním uplatnené oslobodenie od dane z pridanej hodnoty. Takýto názor súdu je v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyjadrenom v rozsudku zo dňa 22.4.2010 v konaní pod sp. zn. 2 Sžf 2/2009, v ktorom bola riešená identická právna problematika.

Krajský súd dospel k záveru, že správca dane postupoval správne a v zmysle zákona, keď žalobcovi dodatočným platobným výmerom zo dňa 19.8.2010 vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2008. Správne postupoval i žalovaný, keď toto rozhodnutie správcu dane potvrdil podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov. Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné na jeho základe v zmysle zákona rozhodnúť. Záver správcu dane a žalovaného, ktorý urobili a ustálili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platnom v čase posudzovaných zdaňovacích období. Súd nezistil, že by žalobou napadnuté rozhodnutie trpelo takými vadami, ku ktorým by musel prihliadnúť bez ohľadu na to, či boli žalobcom namietané. So závermi daňových orgánov sa súd stotožnil a žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal, že prvostupňový súd nedostatočne preskúmal zákonnosť postupu a právnych záverov oboch daňových orgánov pri vydaní dodatočného platobného výmeru podľa zákona o DPH, a preto vzhľadom na uvedené skutočnosti žiada, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd vo svojom odôvodnení síce uvádza, že žalobca v podanej žalobe poukazoval na svoje písomné odvolanie, ale súdna prax nepripúšťa, aby dôvody žalobca uviedol len s odkazom na obsah podaných opravných prostriedkov. S uvedeným tvrdením žalobca nesúhlasí, nakoľko predmetné odvolanie tvorí súčasť súdneho spisu a je jedným z dôkazov predložených zo strany žalobcu. Žalobca ďalej poukázal na to, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa jeho názoru daňové orgány pri rozhodovaní o dodatočnom vyrubení dane z pridanej hodnoty postupovali správne a dostatočne zistili skutkový stav, pričom poukazoval hlavne na ust. § 43 zákona o DPH, v ktorom sú taxatívne uvedené podmienky oslobodenia od dane. Podľa názoru žalobcu Daňový úrad Nové Zámky svoje rozhodnutie o dodatočnom platobnom výmere vydal predčasne, nakoľko nedostatočne a nespoľahlivo zistil

skutkový stav a svoje rozhodnutie vydal iba na základe domnienok, pochybností a nie na základe konkrétnych faktov a dôkazov. Proti uvedenému rozhodnutiu Daňového úradu Nové Zámky žalobca podal včas odvolanie, avšak žalovaný toto rozhodnutie svojím rozhodnutím zo dňa 25.11.2010 potvrdil v plnom rozsahu, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tými istými argumentmi, ktoré uviedol prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí, prakticky opísal odôvodnenie tohto rozhodnutia. Žalobca uviedol, že platiteľ dane podľa uvedeného zákonného ustanovenia musí mať predovšetkým kópiu faktúry, ktorú vyhotovil pre odberateľa. Žalobca takúto faktúru predložil. Daňový úrad môže požadovať taktiež kúpnu zmluvu, dodací list, najmä v prípadoch, keď nemá dostatočne preukázané dodanie tovaru do iného členského štátu. Žalobca predložil kúpnu zmluvu, dodací list, podpísané odberateľom, ako i príjmový pokladničný doklad. Nakoľko prepravu si zabezpečil odberateľ vlastnými dopravnými prostriedkami, z toho dôvodu žalobca zabezpečil od odberateľa doklad o preprave t. j. CMR – medzinárodné nákladné listy ako i vyhlásenie – potvrdenie o prevzatí tovaru a jeho preprave. Navyše žalobca pri predmetných intrakomunitárnych dodávkach uviedol i identifikačné číslo DPH, ktorým si odberateľ z Rumunska objednal tovar. Odberateľ TK UNITED S.R.L. so sídlom v Rumunsku je existujúcou právnickou osobou zapísanou v príslušnom obchodnom registri ako i evidovanou spoločnosťou u príslušného daňového úradu. Žalobca odberateľovi tovar riadne odovzdal, ten ho prevzal, za tovar riadne zaplatil a podľa § 443 ods. 1 Obchodného zákonníka sa stal výlučným vlastníkom predmetného tovaru, teda odberateľ s uvedeným tovarom mohol ďalej voľne nakladať a navyše všetka zodpovednosť prešla na odberateľa. Žalobca je toho názoru, že z jeho strany príslušné ustanovenia zákona o DPH, hlavne ust. § 43 boli dodržané a poukazuje na ust. § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a pritom sa dbá na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov. Preto daňové orgány sú vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami a sú oprávnené vykonať dokazovanie samé. Nakoľko žalobca z vlastnej sily nemohol zabezpečiť dôkazy, ktoré označil už pri daňovej kontrole ako i v ďalších podaniach, a to získanie stanoviska konateľa spoločnosti TK UNITED S.R.L. so sídlom v Rumunsku, Karlo Bertiho alebo spoločníka tejto spoločnosti T. M., ktorí by dokázali dodanie tovaru do Rumunska a identifikovali i nákladné motorové vozidlá, ktoré použili na prepravu tovaru. Taktiež neboli vypočutí navrhnutí svedkovia G. K. a E. K., zamestnanci žalobcu, ktorí boli prítomní pri nakladaní a odvezení tovaru a boli v kontakte s uvedenými osobami. Z uvedeného vyplýva, že názor prvostupňového súdu v tom smere, že výsluch svedkov ani čestné prehlásenie zamestnancov žalobcu nemôže nahradiť zákonom požadované písomné vyhlásenie odberateľa o tom, že tovar bol prepravený do Rumunska, nie je správnym názorom, nakoľko práve týmito rovnocennými dôkazmi žalobca vie preukázať dodanie a prepravu tovaru do iného členského štátu. Ani jeden z daňových úradov nedokázal, že tovar nebol vyvezený zo Slovenskej republiky, ba naopak všetky písomné dôkazy predložené žalobcom dokazujú a preukazujú, že tovar bol zo Slovenskej republiky vyvezený a to konkrétne do iného členského štátu, do Rumunska.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomne dňa 22. augusta 2011 tak, že sa v plnom rozsahu pridrižoval písomného vyjadrenia k žalobe žalobcu a to vzhľadom k tomu, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ako tie, ku ktorým sa žalovaný podrobne vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetnom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 25. novembra 2010, ktorý potvrdil rozhodnutie daňového úradu (dodatočný platobný výmer) zo dňa 19.8.2010 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie október 2008 v sume 52.385,14 €.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupoval v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad je tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkazov jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (článok 47 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.; správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.; ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektami a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 1, 8 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platnom do 30.11.2008, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Ak je tovar odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu a jeho dodanie spĺňa podmienky na oslobodenie od dane podľa § 43 ods. 1 až 4, za deň dodania tovaru sa považuje

- a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď bol tovar dodaný, alebo
- b) deň vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pred 15. dňom podľa písmena a).

Podľa § 43 ods. 1, 5, 8 vyššie citovaného zákona, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

- a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia
- b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,
- c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,
- d) inými dokladmi ako napr. zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Ak prepravu tovaru z tuzemska do iného členského štátu vykoná odberateľ alebo ju zabezpečí odberateľ inou osobou, platiteľ je povinný mať doklady podľa odseku 5 písm. a) alebo c) do konca šiesteho kalendárneho mesiaca nasledujúceho po skončení kalendárneho mesiaca, v ktorom sa uskutočnilo dodanie tovaru. Ak platiteľ nemá doklady podľa odseku 5 písm. a) alebo c) v lehote podľa prvej vety, uvedie dodanie tovaru bez oslobodenia od dane do daňového priznania za zdaňovacie obdobie, v ktorom uplynula táto lehota.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že žalobca si oslobodenie od dane uplatnil pri tovare, ktorý podľa ním predložených dokladov (faktúr, príjmových pokladničných dokladov, medzinárodných nákladných listov – CMR a dokladov označených ako „potvrdenie – prevzatie tovaru a preprava“) mal dodať do Rumunskej republiky, pričom odvoz tovaru zabezpečoval, resp. realizoval odberateľ. V ust. § 43 ods. 5 vyššie citovaného zákona je kogentne stanovené, aké doklady musí predložiť platiteľ dane z pridanej hodnoty, t.j. žalobca na preukázanie, že splnil podmienky na oslobodenie od tejto dane. Okrem faktúry je potrebné predložiť písomné vyhlásenie odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu a to v prípade, ak prepravu vykoná odberateľ, čo je i prípad žalobcu, ktorý tvrdil, že prepravu tovaru vykonal odberateľ. Najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca takýto doklad nepredložil a doklad (žalobcom predložený) označený ako „potvrdenie – prevzatie tovaru a preprava“ nie je postačujúci na preukázanie, že tovar bol skutočne prepravený do iného členského štátu. Ani ďalšie listinné doklady, ktoré žalobca predložil, nepreukazujú prepravu tovaru zo Slovenskej republiky do Rumunskej republiky. Rumunská daňová správa vykonala na základe dožiadania správcu dane šetrenie, výsledkom ktorého bolo zistenie, že i keď deklarovaný odberateľ tovaru je v Rumunskej republike registrovaný na daň z pridanej hodnoty, podáva prázdne daňové priznania (čo znamená, že tovar, ktorý mu mal byť dodaný žalobcom, nezdaniť) a opakovane nebolo možné skontaktovať sa s jeho zástupcami. Navyiac bolo zistené, že tovar mal byť odvezený vozidlami s registračnými číslami, ktoré v Rumunskej republike neexistujú.

Žalobca vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku poukázal na to, že názor prvostupňového súdu v tom smere, že výsluch svedkov, ani čestné prehlásenie zamestnancov žalobcu nemôže nahradiť zákonom požadované písomné vyhlásenia odberateľa o tom, že tovar bol prepravený do Rumunska, nie je správnym názorom, nakoľko práve týmito rovnocennými dôkazmi žalobca vie preukázať dodanie a prepravu tovaru do iného členského štátu. V tejto súvislosti poukázal na to, že ani jeden z daňových úradov nedokázal, že tovar nebol vyvezený zo Slovenskej republiky, ba naopak všetky písomné dôkazy predložené žalobcom, podľa jeho názoru dokazujú a preukazujú, že tovar bol zo Slovenskej republiky vyvezený a to konkrétne do iného členského štátu, do Rumunska. Táto jeho námietka nie je opodstatnená. Aj podľa názoru odvolacieho súdu výsluch svedkov ani čestné prehlásenie zamestnancov žalobcu nemôže nahradiť zákonom požadované písomné vyhlásenie odberateľa

o tom, že tovar bol prepravený do iného členského štátu, v tomto prípade do Rumunskej republiky. Z toho dôvodu správca dane ani žalovaný nepochybili, keď nevykonali výsluch zamestnancov žalobcu a zástupcov rumunskej spoločnosti, ktorá mala od žalobcu tovar odobrať. Za daného skutkového stavu a absencii písomného vyhlásenia odberateľa alebo ním poverenej osoby o tom, že tovar prepravil do Rumunskej republiky resp. do iného členského štátu, by ani prípadná svedecká výpoveď nemohla nahradiť listinné dôkazné prostriedky, ktoré vyžaduje priamo zákon (§ 43 ods. 5 písm. c/ zákona o DPH). Je totiž zásadne vecou žalobcu, s kým uzatvára obchodné kontrakty, ale v prípade, ak si uplatňuje oslobodenie od dane z pridanej hodnoty pri tovare, ktorý bol odoslaný alebo odberateľom prepravený z tuzemska do iného členského štátu, musí okrem faktúry predložiť i písomné vyhlásenie odberateľa (alebo ním poverenej osoby) o tom, že tovar prepravil do iného členského štátu. Toto písomné prehlásenie je základnou podmienkou oslobodenia od dane z pridanej hodnoty v prípade, ak prepravu tovaru vykoná sám odberateľ, čo podľa tvrdenia žalobcu bolo i v tomto prípade. Dôkazná povinnosť v daňovom konaní v zmysle § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. jednoznačne spočíva na daňovom subjekte – žalobcovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenie o vývoze tovaru do iného členského štátu a dôvodnosť oslobodenia od dane z pridanej hodnoty preukázal, čo žalobca ani podľa názoru odvolacieho súdu neurobil. V predmetnej veci nie je teda podstatné, či žalobca predložil písomné dôkazy preukazujúce dodanie tovaru odberateľovi, ale s poukazom na § 43 ods. 5 písm. c/ vyššie citovaného zákona je podstatné to, že nepredložil písomné vyhlásenie odberateľa o tom, že tovar prepravil do iného členského štátu, čo je jednou zo základných podmienok pre uplatnenie oslobodenia od dane z pridanej hodnoty. Podmienka uvedená v § 43 ods. 5 písm. c/ zákona o DPH je hmotnoprávnej povahy a na jej bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Jej nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladov ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre tento nárok stanovil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd SR rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. septembra 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth